

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CANTIN NÚMEROS.

No es nostra la culpa si continuem parlant de la qüestió dels generals, sino dels que podent resoldre-la a cop calent, sobre la marxa, la fan durar tot lo que poden, passantsela per la boca com si sigües un caramel-lo de menta.

¡Vaya un's gustos!

Però 'l país no se 'n preocupa poch ni molt. Quan los arbres envel·leixen, deixan de donar fruyt, y 'l militarisme, es avuy, un arbre vell, completament infecundo.

En cambi, l' activitat material aumenta de dia en dia, y aquesta activitat, calculadora per essencia, no pot menos de subjectar las pretensions dels que tan inútilment cridan y s' esgargamellan, al procediment dels números, que son, despres de tot, los únichs qu' en aqueixas matèrias diuhen sempre la veritat.

No en vá, va dir en Bosch y Fustigueras, que la política havia de acomodar-se a las matemáticas.

Acudim, donchs, a l' aritmética, y trobarem que 'ls que 's queixan de que 'ls militars están desatesos, ó faltan a la veritat a grat-cient, ó no s' han pres la pena de treure comptes.

O sino, cantin números y menin discursos.

Los capitans generals percibeixen los majors sous que l' Estat abona, sou de ministre y de President de Tribunal suprem: sis mil drets anuals, sense contar lo que 'ls correspongui per las creus pensionadas y pels carrechs que desempenyin de més a més.

Un ministre cau, un president de Tribunal suprem es declarat cessant, y 'l sou de sis mil duros que disfrutava, s' arronsa en tres-quartas parts. En cambi 'l Capitá general, mentres visca, cobra sempre 'ls sis mil duros.

Los tinents generals tenen 22,500 pessetas, y las ganças dimanadas de las creus y 'ls cárrechs que desempenyin. Los ministros del Tribunal Suprem s' han de contentar, ab 15,000, y alguns com los del Tribunal de Comptes, ab 12,500.

12,500 ne disfrután los Directores generals de tots los rams civils; 22,500 los Directores generals de tots los rams militars. Diferencia: 10,000 pessetas a favor dels pantalons vermells.

Als generals de divisió que avants ne percibian 12,500, se 'ls ha apujat lo sou a 15,000; los generals de brigada han saltat de 7,500 a 10,000; los coronels, de 6,900 a 8,400; los segons comandants, de 4,200 a 4,800; los capitans, de 3,000 a 3,480; los tinents, de 1,650 a 2,250; los subtinents, de 1,350 a 1,950.

Diguin si aixó es desatendre al exercit.

Però las ventatjas del ram militar no 's concretan sols a aquests beneficis; d' altres n' hi ha encare no menos apreciables. Com per exemple:

Primer: Los militars están autorisats pera desempenyar direccions generals, gubèrns de provincia y altres destinos merament civils; en cambi dels carrechs militars, los paisáns n' están excluhits sistemàticament.

Segon: Los militars en servey y totas las sevas familias, están eximits del impost de consúms, quan aquest se verifica per reparto.

Tercer: Las cédulas personals, que poden arribar a 100 pessetas pels paisáns, ab més 50 de recarrech municipal, en lo que toca als militars, per alta que siga la seva graduació, no excedeixen may de 2 pessetas 25 céntims, sense recarrechs de cap mena.

De manera, que 'l general Martínez Campos, que tant crida, gasta cédula de 9 rals.

¿Tè ningú motiu fundat pera dir que l' exercit está desatés en aquesta nació, ahont la propietat, l' industria y 'l treball se troban castigats per tributs é impostos poch menos que insoportables?

No dirigim aqueixa pregunta als militars que fan de l' exercici de la seva honrosa professió un verdader culte: los militars que compleixen ab lo seu deber, no 's queixan, ni diuhen may:—Aqui tenim una espasa pera cobrar lo barato en lo joch de la política.

No: 'l verdader militar se contenta ab lo que li donan pera servir al país noble y lealment, dispost a donarli la sanch de las venas, quan la patria reclami la seva ajuda. Al abraçar la honrosa carrera, sabia ja 'l pa que s' hi donava. A aquests militars suferts, desinteressats, amants de la carrera y dotats de noble abnegació, lo país los estima y no hi ha sacrifici que li dolga, si ha de redundar en benefici del exercit.

Però, als que olvidant los progressos democràtics dels nostres temps, voldrien, si poguessen, ternos tornar a la época aquella en que sempre las espasas eran triunfos; als que no troban cap gubèrn bó si no 'l presideix una xarrasca, ni cap elecció ben feta, si no van a votar los soldats en correcta formació y ocupant los colegis militarment; als que posposan per sistema 'l deber militar al bati-bull polítich; als que fomentarian si poguessen, lo disgust y la indisciplina en las filas del exercit, fent servir a las tropas d' escambell de la seva fortuna política; a aquests tipos, rebrots estérils de una institució honrosa, lo país, que un dia va tenir que sufrirlos, los mira avuy de qua d' ull, los aborreix y 'ls detesta.

Per aixó las sevas lamentacions no troban eco y las sevas amenasas provocan generals riallas.

Diuhen que aniran als quartels.

Y tothom respón:—¡Anéuhi, guapos!—Perque ja sab tothom que avuy las tropas no han de sortir cridant: «¡Viva 'l general Bum-bum!» sino alguna altra cosa més simpática. O si no que ho próbín, si es que tenen ganas de veure com surten los trets per la culata.

A uns tipos per l' istil, que pera lograr lo seu objecte no vacilarian en perturbar lo país, si es que 'l país deixava perturbar-se, se 'ls ha de respondré lo que deya aquell obrer, en los passats successos:

—¡Cóm! ¿No están content's dels tractes que 'ls hi fan?

Donchs que fassan com nosaltres: que 's declarin en huelga.

P. K.

LA saragata del Senat dura ja fa més de una semana, y segons la marxa que porta, no s' acabarà may més.

¡Y quinas cosas se diuhen, Verge Santa! Sobre tot en Dabán.

Aquest dia va dir que com a senador desobeiria al gubèrn.

Y despres va anyadir que més s' estimava la investidura de alférez que la de senador.

De manera, que si com a senador desobeheix al gubèrn, com alférez ningú es capàs de presumir lo que farà.

A pesar de tot, a mi m' sembla que com a alférez no tindria tanta llengua.

Tots los generals, quan volen fer una manifestació de cert género, envian una carta, generalment sense firma, al periódich *El País*.

Ab lo qual obran mol santament, per una rahó poderosa.

El País es l' únich país que fa cas d' ells.

Un dels generals que ab més energia ha sortit a la defensa de la inmunitat parlamentaria, es lo general Pavia, l' héroe del 3-de janer.

Avants de castigar a un diputat ó a un senador—segons ell—es precis mirar's hi molt.

Ara, per disoldre una Assamblea, ja no es menester mirar's hi tant.

Bastan uns quants tragos de ayguardent, uns quants soldats... ¡y a la feyna!

Ara sembla que indultarán al *Petit Duc*, lo gran amic dels xellis succulents.

Y ja veurán com a pesar de que diu que més s' estima estar pres a Fransa, qu' en llibertat, al extranger, passará la frontera sense girar la cara.

A no ser que la giri, per pegar l' última ensumada a la cuyna francesa.

De totas maneras, lo resultat de la seva hassanya, que tant havia de conmore al país, acaba de traduhirse de una manera tan inesperada com significativa.

Una cinquantena de diputats, de la cámara francesa, que fins ara havian figurat com a monárquichs, acaban de declararse republicans, sense miras *pressupuestivas*, sols ab lo noble intent de treballar per la prosperitat del país.

Vamos á veure, senyoret Duch de Orleans, vosté qu' es un gastrónomo tant fi gli agradan los *bolets*?
¿Si? Donchs aquí 'n té tota una cistella.

La qüestió de la indisciplina militar suscita recorts de que 's fa eco tota la premsa.

Aquí 'n va un que ha desenterrat *El Resumen*.
Hi havia, poch avants de la revolució de setembre, un cabo, molt bon soldat, de una conducta irrepreensible; però una mica presumit.

Sortí un dia á passeig, y torná al quartel ostentant unas botas de xarol que acabava de comprar. L' oficial de guardia, al veure'l, va interpelarlo: lo cabo no sapigué qué respondre, y la mà del oficial va caure; estrepitosa sobre las sévas gallas.

Al veure 's abofetejat va cegarse... y pochos dias després moria, no afusellat, sino á garrot vil com lo mes despreciable dels criminals.

Y aquell cabo no 's preocupava de la separació de mandos de Ultramar... ni de confabularse ab los demés cabos, per dir que cada dia tenían los de la seva classe menos preeminencias.

Unas botas de xarol, ¡quin delictel! li van costar la vida.

¡Oh santa disciplina en forma d' embull!

Al acte incorrecte del general Dabán, respón lo govern imponent una correcció disciplinaria.

Los conjurats s' indignan, y diuhén:
—Lo govern ha faltat; no era ell qui havia de castigarlo, sino 'l Capitá general de Madrid, qui devia obrirli sumaria.

—Vé 'l general Salcedo y publica una carta pecaminosa. Lo Capitá general de Madrid li obra sumaria. Y 'ls conjurats, tornan á indignarse, porque no 's fa ab lo general Salcedo lo mateix que s' ha fet ab lo general Dabán.

Está vist: lo govern pren midas per tots los gustos. Però als conjurats no 'ls agrada res.

Fa ja tant temps que dejunan, que han perdut lo paladar.

Lo general Martínez Campos es un héroe de Sagunto. Lo general Dabán, un altre héroe de Sagunto. Tant, qu' ell va deixar la brigada que tenia á las sévas ordres pera combatre als carlins, fentla servir pera proclamar á D. Alfonso.

Lo general Salcedo, també es un héroe de Sagunto. Era ajudant del brigadier Dabán, y va deixar lo seu caball al general Martínez Campos, per fer lo moviment.

Després, lo caball de 'n Salcedo va ser regalat al rey. Y á 'n Salcedo van concedirli no sé quin ascens. De manera, que ben mirat, ell pot dir que ha fet la fortuna dedicantse á las *carreras de caballs*.

Tots los periódichs extrangers, sens excepció, fixan la vista sobre Espanya y condemnan acerbament las genialitats de alguns generals.

Ni á Fransa, ni á Inglaterra, ni á Alemania, ni en lloch del mon, comprenen que á Espanya pujan succehir certas cosas.

Afortunadament, aquestas cosas no passarán de molt soroll y pocas nous.

Pocas ó moltas, las nous, lo pais las té fa temps dintre del sach y ben lligadas.

¿Qué 's necessitava avants pera sortir elegit diputat? En primer terme posarse en relacions ab los electors, guanyarse partidaris, presentar la candidatura y triuñar en las urnas.

¿Qué 's necessita avuy? Res de tot aixó. Basta ferse amic de un ministre. Però hi ha un medi encare més segur, y consisteix en buscar á un ministre pare de familia, y festejarli la filla.

La filla s' interessa ab lo pare, lo pare ab lo governador de la provincia, lo governador de la provincia ab los cacichs del districte, y 'l miracle de la elecció 's realisa ab tota felicitat.

Tal es l' últim sistema pera passar a ser de un tret dos vegadas pare: pare dels nets del ministre y pare de la patria.

Don Cristino y en Cánovas s' entenen. Lo mónstruo ha fet prometre al veleidós ex-republicá y ex-democrata, que l' ajudarà á tirar á en Sagasta de bigotis, ab la condició de que quan D. Antón siga poder li regalará una rastellera de diputats, que 'l nombraran cap-decolla del partit liberal.

Y D. Cristino s' ho creu, y cada nit somia ab la rastellera de diputats que ha de donarli en Cánovas.

Avants se deya: «Entre bobos anda el juego.»
Més avuy podem dir que 'l joch vá entre gitanos.

CARTAS DE FORA.—Diuhén de Llíssa de Vall que 'l rector es tant aficionat á las armas, que 'l seu despaig sembla una botiga de armer, y que no surt á passeig sense anar provehit, quan no de pistola ó revólver, d'escopeta de dos canons ó bastó ab espasí. Y cuidado que un dia que anava á enterrar un mort va desapararsi un arma que portava á la cintura foradantli la sótnal. Tal vegada per por de las armas, no té vicari; ni escolá; ni mosso, valentse per tot, fins per ajudarli la missa y per ensenyar la doctrina, de las majordonas, que per lo vist son més valentas que 'ls homes, y no tenen por á las armas del senyor rector.

Passava l' rector de Belltall per davant de la barberia, ahont hi havia molts parroquians que s' esperavan per afeytarse, y digué 'l reverendo:—«Senyor barber: fassi de manera de tallar lo cap á algun d' aqueixos.» Lo barber li observá que aquestas paraulas no s' diuhén ni per broma, y replicá 'l rector que com fa tant temps que no hi havia funerals al poble, aixís tal vegada 'n faria algun.

Lo mateix rector, que per lo vist es molt de la broma, estava confesat á una dona, quan tot de un plegat se posá á cridar:—«Los vostres pecats no tenen perdó: vos aniréu al infern.» Y saben per qué va escandalisarla de aqueixa manera? Perque aquella dona no havia fet fer los funerals á la seva sogra.

Per escena cómica la que va ocórrer á Carme lo dia 9 de mars. Feyan una professó, y 'l rector hi anava portant un *niño* á las mans: tot de un plegat cau la corona del *niño*. lo rector s' ajup per cullirli, y un feligrés, de aquells que no deixan professó per verda, que seguía darrera del rector, distret com anava, dona un pas, clava cop de jonoll á la popa del reverendo y ja tenen á aquest fent una tamborella rodona. Aquest rasgo de gimnástica mística va fer riure á tot lo poble.

Un eco de Ultramar, que proba que per tot arreu hi ha escándols religiosos: M' escriuhén de Rosario de Santa Fé (Buenos Ayres): «En el *Río cuarto* morí una hermosa nena de 18 anys y 'l sagristá de la parroquia s' oferí á vetllarla. A las onze de la nit se retiraren los individuos de la familia, y 'l sagristá veyentse sol, va descubrir lo vel que tapava 'l cadáver, va besarla, va rómpreli la camisa, va mossegarli ab furia 'ls llabís descolorits... etc. etc.—L' endemá la familia trobá 'l cadáver profanat, pero l' autor de l' has-sanya havia desaparecut y no se 'n ha tornat á saber res.

Apareixerá á primers de la próxima senmana:

DRAPETS AL SOL

HUMORADA ESCANDALOSA, EN VERS

PER C. GUMA

Ab ilustracions de M. Moliné.

← Preu: ¡DOS ralets! →

Preguem als corresponsals, que no hajan fet lo pedido, que s' apressurin á ferlo.

TOT PÉL PODER.

No sé si es necessitat, no sé si es vici ó si es gana; pero observo fá un quant temps que 'ls conservadors d' Espanya, per sati-fé 'l seu afany de torná á empunyar la vara, s' han pres la cosa ab tant punt que ja no 's paran en barras.

—¡Volém recobrá 'l poder!—
van cridant per totes bandas:
¡Volém la clau, la gran clau del rebot, del arc santa hont hi ha tançat lo turró, y 'ls nombraments, y las actas, y 'ls empleos nutritius, y 'ls destinos y las gangas!—
¡Sense compliments, cla y net!

Ja no gastan las paraulas que avants solian gastar de: La salut de la patria, las altas institucions, las tradicions venerandas, y altres mots per 'l quest istil, que sonan bé, usats ab gracia.

Ara, l' únich argument que treuhén per escudarse, es que 'l partit sagastí fa ja massa temps que mana, qu' ells han dejunat cinch anys, que la calma se 's acaba y que si 'ls donan un nó, faran qualsevol desgracia.

Seguint per aquest camí, emplean totes las armas per ferse amos del poder, y, sense desalentarse, aprofitant tots los llochs per promoure saragata, repetint lo seu: ¡Volém! dia v nit, dematí y tarde.

Hi ha un escándol al Congrés? Son ells. ¿Al Senat n' hi ha un altre? Son ells. ¿Algún general surt ab una etzegallada? ¡Son ells...! Y sempre son ells, sempre ab l' afany insaciable de ferse amos del poder, á las bonas ó á las malas.

Jo sospito que á la fi, ab la frescura que gastan, legalment ó ilegalment, tindrán lo que tant demanan; y hasta espero, que al donar compte de la seva has-sanya, los diaris ho deurán dir, usant aquestas paraulas:

—«En un moment impensat, «lo pobre senyor Sagasta s' ha trobat sense poder, «de la noche á la mañana. «No se sab cóm l' ha perdut, «pero la veu, corrá vàlida «de que algún conservador «li ha birlat de la butraca.»

C. GUMA.

LA NOVA ENSENYANSA.

EXÁMEN DE GRAMÁTICA PANDA Y ALTRAS COSAS PITJORS.

re vol dir lley?
—Lley es un llibre que conté una pila de máximas molt bonicas, que ningú compleix.
—¿No hi ha una cosa que se 'n diu la vara de la justícia?
—Avants hi era: ara hi han clavat una pilota á un extrém, y serveix per tocá 'l bombo.
—¿Qué es un general?

—Un senyor molt particular, que regularment dispara més disbarats que tiros.
—¿Qué son conservadors?
—La gent que predica l' ordre quan es á dalt y fomenta 'l desordre quan es á baix.
—¿Quín concepte té format de la política?
—Lo més dolent que puga imaginar-se.
—¿Per qué?
—Perque 'ls homes que s' diuhén polítics generalment son de lo més impolítich que corra,
—¿Qué es un congés?
—Una gabia.
—¿Y 'ls diputats?
—Una colecció de lloros.
—¿Y 'ls senadors?
—Uns altres lloros, que no enrahonan tan bé.
—¿Per qué serveixen las Córts?
—Per parlar de tot, menos de lo que interessa al país.
—¿Qué es lo sufragi universal?
—Una figa que s' ensenya al poble penjada al cap-devall d' una canya sense deixarli arribar may.
—Y si algun dia l' arreplega, ¿qué 's fa?
—Se li pega cop de canya... y se li fa deixar la figa y las dents.

—¿Qué vol dir gobernar?
—Fer lo que á un li dona la gana, apoyantse ab reglaments que no existeixen y articles que ningú ha llegit may.
—¿Qué es lo cos electoral?
—Una especie de cos de ball, que 'l fan voltar á gust del consumidor.
—¿Es cert que hi ha una constitució?
—Sí senyor: de la mateixa manera que hi ha un Déu; pero ningú la veu ni la toca.
—¿Qué es lo pressupost?
—Lo restaurant del gobernants.
—¿Qué son los drets individuals?
—Una guitarra, que tot just la puntejém, ja 'ns l' aixafan desseguida.
—¿Qué vol dir la opinió pública?
—Vol dir un paraguas, sota del qual los polítics s' abri-gan quan plou, per tirarli á recó tan aviat com passa la pluja.
—¿Qué venen á ser los programas polítics?
—Una especie de repertoris d' obras, que 'ls cómichs que las anuncian no representan may.
—¿Qué son los conjurats?
—Los vividores qu' están en vaga, que s' ajuntan en lo Pla de la Boqueria de la política.
—¿Qué es la formalitat?
—Un traje que ha passat de moda.
—¿Per qué de gobernar un Estat se 'n diu empunyar las riendas?
—Per indicar que 'ls que gobernan van á caball.
—¿Qué es un cambi de ministeri?
—Un cambi de cotxero.
—¿Qué vol dir disciplina?
—Actualment s' ignora.
—Basta; ha respost perfectament. Ja pot retirarse, y si veu en Dabán, donguili expressions.

FANTÁSTICH.

TELEGRAMAS.

Berlin, 11.

Socialisme va creixent, per tot s' arma saragata, plans del pobre emperador li han sortit... per la culata.

Paris, 12 (urgent).

Reunió magna á Jersey del partit boilangerista. eran vintidós y mitj á l' hora de passar llista.

Sant Petersburg, 10.

Estudiants s' han proppasat y han llensat certas paraulas, demostrant tení... dallions pelat d' anar per las aulas.

Madrid, 12 (urgent).

Dabán trempat com un ginjol, Campos gran defensor seu: Cassola igual. Disciplina, molt bona, gracias á Déu.

Roma, 11.

Cada giorno novas quebras: Crispi, il ministro privatto, desde que en Bismarck no es niente, anda una pila escamato.

QUESTIONS OBRERAS.

NÚMEROS

NÚMEROS, números y no més que números es lo que 's necessita pera resoldre de moment l' etern antagonisme entre 'l capital y 'l treball. Totas las passións, tots los amors propis ferits, han de cedir y callar, davant del interés dels fabricants y 'l dels obrers, revelat per medi dels números.

Lo dia que tots los obrers s'apigan de comptes, en los moments de crisis podrán sacrificar-se, com van ferho 'ls de Manresa, de bon grat, estimant-se més guany: r poch, que morir-se de gana. Pero ja que acceptan lo sacrifici, será precís que participin també de la prosperitat, en las épocas favorables.

Fins abont ha de arribar lo sacrifici, fins á quin punt ha de alcansar la prosperitat, los números y no més que 'ls números ho han de dir.

Diuhen los fabricants als treballadors.—Noys: ab los tractats de comers, la industria estrangera 'ns estalona; es precís de'ensarse. Jo estich resolt á limitar las mevas ganancias ¿voléu vosaltres limitar lo vostre jornal?

Aquesta proposició, per dolorosa que siga: s' estudia: supòsinse que 'ls números demostren que 'l fabricant té rahó: en aquest cas s' accepta un sacrifici. Més val guanyar algun cosa que no guanyar res.

Pero la situació cambia: la crisis desapareix: lo treball abunda, los productes elaborats puján de preu: en aquest cas es molt just que 'l obrer que ha rosegat los ossos, rosegui la carn. Qui ha participat de las penalitats de la lluyta, es molt equitatiu que disfruti de las satisfaccions de la victoria. Llavors la pretensió del obrer á millorar se demostrea també per medi dels números.

Los números y no las teorías més ó menos utópicas pueden cambiar la sort del treballador.

Per aixó hem vist ab satisfacció la tendencia práctica predominant en la reunió celebrada dilluns pels obrers de Manresa, á la qual vá donarhi carácter, 'l obrer Sr. Juliachs, aduhint datos numéricos de una forsa irrefutable.

«Per cada tros que 'l operari elabora—digué 'l Sr. Juliachs—lo fabricant hi guanya la cantitat líquida de tres pesetas. (Aplausos) Si un fabricant té cent talérs y cada taller fa tres trossos setmanals, lo fabricant guanya 900 pesetas cada senmana. (Grans aplausos)»

Lo Sr. Juliachs demostrea que 'l fabricant que posseheix una secció de filatura, de 8 màquinas, de 800 púas cada una, guanya al cap de l' any una vintena de mils duros.

Crech que aquest es lo millor sistema de tractar la qüestió social. Deixarse de tendencias que pugnan ab la realitat práctica, mantenir una estrela organizació obrera y aceptar, dintre dels límits de lo posible, las condiciones que la mateixa naturalesa del treball imposa.

Traballar ab fé, y alcansar del treball la major recompensa possible.

Mostrar la rahó per medi dels números.

Es l' única manera de que 'l capital, de tendencias absorbents y explotadoras, se mantinga sempre dintre dels límits de lo just y convenient, baix pena de anularse si no troba brassos que 's prestin á fecundarlo.

Números... números... y sempre números. La gent content s' entenen.

P. DEL O.

A ha comensat la crusada de senyoras en pró de la santificació de las festas.

Plenats totas ellas d' aquell zel fecundo que únicament D. Jaume es capás de comunica'ls hi, van de botiga en botiga reclamant dels amos de las mateixas, que firmin un compromís, obligantse á tancar las portas los diumenjes y dias festius.

O sino...

—¿O sino, qué?
—O sino, farém propaganda en contra de vosté y li farem perdre 'ls parroquiáns.

Ja ho veuhen. Totas las reflexions van dirigidas á la convicció religiosa.

Perque han observat las comissions de crusadas misticas, que 'l prometre 'ls goigs de la vida eterna, no produheix generalment tant efecte com l' amensada de la pérdua de la parroquia.

A un botiguer, volentlo convencer pel sistema mistich li dey in:

—Consideri que Déu va crear lo mon en sis dias y 'l séptim va descansar.

A lo qual va respondre 'l botiguer:
—Es cert: Déu en sis dias va fé 'l mon: donchs jo en sis dias ab prou feynas faig pel lloguer de la botiga y la contribució... ¿y voldrian que tanqués lo diumenje?

Lo millor que poden respondre 'ls botiguers, al rebre l' atach de una comissió de crusadas, es lo següent:
—Veurán, senyoras, jo no tinch cap inconvenient en

tancar: pero ab una condició. Quan los capelláns tanquin los seus establiments, jó tancaré la meva botiga.

Mirant una professó del dijous sant de un poble de fora, digué un pagés, contemplant un Sant Cristó de gran tamaño y tot ensangrentat:

—¡Ay! Señor... ¡Pobre Sant Cristó! ¿Que Déu l' haja perdonat!

Als Estats Units ho entenen.
Allá ha sortit ara últimament una dona molt guapa, que 's dedica ab gran fervor á la predicció religiosa, y sent guapa com es, calculin vostés mateixos si 'n tindrán de miradors... y de admiradors!

Ara no més falta que la moda cundeixi en bé de la santa religió.

Y aixís com ara totas las donas se 'n van ab los capelláns, llavors tots los homes nos deixariam caure sobre las capellanas.

Lo general Martínez Campos es l' home dels rampells. Un dia las emprén contra 'l govern y l' endemá 'l defensa. Ab la particularitat de que l' endemá passat tornarà á atacarlo.

Creguin que n' hi ha per partirse de riure.

Y no obstant, ell s' empenya en ser més que ningú. Los diputats son pares de la patria; los senadors, avis de la patria... Donchs ell es més que tot aixó.

Lo general Martínez Campos es sogre de la patria. Per lo molt que refunfunya.

L' altre dia es fama que deya:
—A mi se m' ha de respectar. Perque jo, despés de tot, soch qui va fer la restauració.

A lo qual li va respondre un republicá:
—Aixó ray, home; destássila, y no 'ns amohini més.

Despés dels generals de terra, van pendre la paraula 'ls generals de mar.
Afortunadament pel Senát ja ha passat la Quaresma. Lo qual vol dir que ja 's pot barrejar.

Lo marqués de Serrallo se 'n ha anat cap á Valencia. Segons noticias auténticas se 'n va molt satisfet de Catalunya; y no sense motiu, may siga sino per las molts llangonissas de Vich que van regalarli.

—A veure ara á Valencia qué li regalarán—deya un carli.

Y un liberal li va respondre:
—¿Qué vol que li regalin? ¡Alguna xufsa!

Dialech edificant:
—Lo govern—diu lo ministre de la Guerra—té facultats pera imposar correctius per actes contra la disciplina.

Lo general Dabán s' alza com un esperitat, y exclama:
—Ja estich cansat de sentir á parlar tant de disciplina.

Está bé. Y per lo mateix qu' está tant cansat, lo govern l' envia al castell de Alicante.

Perque descansi.

Una reflexió militaresca:
—Treure avuy los soldats dels quartels es una mica difícil. ¿Qui 'ns diu que quan se vejessen fora no tornessen a donar aquell crit de «que baile» d' altre temps?

En efecte: en un ball per l' istil, es difícil saber qui 's divertiria més, los balladors ó 'ls músichs.

Dialech:
—¿De qué s' ocupa 'l Senát?

—¿De qué vol que s' ocupi? De la carta del general Dabán, de la carta del general Salcedo; de la carta del general Borrero...

—Donchs digui que 'ls senadors ja fa alguns temps qu' están jugant á cartas.

Lo Papa, á n' en Sardá y Salvany.

«De sumo contentamiento nos fué que en la última fiesta de la Epifanía del Señor hayas querido en tu nombre y de tus lectores, hacernos patente tu afecto»

Los nocedalins, que desde que han renyit ab D. Carlos, no tenian candidat, ja n' han trobat un: en Sardá y Salvany, que ha tet de rey negre; presentant no sé quins regalans al vicari de Jesucrist.

Per lo tant, ja ho poden dir ab tota la boca:—«¡Viva D. Félix I!»

Qual D. Félix I, desde 'l dia que va cantar missa, pot dir qu' es un *«testa coronada»*.

Lo bisbe de Santiago ha disposat que totas las missas que se celebrin en la seva diócesis, durin lo menos 25 minuts.

Aixó vol dir que hi havia capelláns que las enllestian més depressa, lo qual pot donar lloch á que digan, com los obrers de las fabricas:

—Ja veurá, senyor bisbe, ja que se 'ns aumentan las horas de treball, que se 'ns puji 'l jornal... ó 'ns declarém en *«huelga»*.

En Sagasta va assistir á la sessió del Senát, ab un mocador lligat á las barras, á consecuencia de un *«flemón»*.

No es extrany, D. Práxedes, que li surtin *«flemóns»*.
¿Com qu' es un home de tanta *«flemá»*!

Arriba un carro devant de un fielato de consums, y l' carreter s' alura per fer la corresponent declaració.

—¿De qué son aquests sachos? pregunta 'l burot.
Y 'l carreter li diu á cau d' orella:

—Sachos d' ordi.
—Home, ja podrias cridar una mica més ¿á qué venen aquests secrets?

—Es que no 'm convé que las mulas se 'n enterin, sino 's dalirian.

Una xicola molt frescal se presenta al alcalde de bari demanantli un certificat de bona conducta.

L' alcalde agafa la plomá y li pregunta:
—¿Quina edat té, vosté?

—Vint anys.
—Es casada?

—No senyor, soltera.
—¿Professió?

—Dida.

XARADA.

Una lletra es ma primera, ma segona negació, serveix per beure *tercera*; vamos, qu' havent dit aixó, no 's necessita gran manya per saber que 'l meu *Total* es un polítich d' Espanya qu' es per cert molt carcamal.

AMADEO.

ENDEVINALLA

Vaig darrera del vapor y acompanyant als cobaris. Lector, per poch que rumihis bé 'm podrás endevidar.

J. USÓI.

TRENCA-CLOSCAS.

P. S. E.
TARTANE DE
OLOT.

Formar ab aquestas llettras lo títol d' un drama castellá.

RAMÓN OJEDA LÓPEZ.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—2.ª: element del globo.—3.ª: nom de dona.—4.ª: ídem.—5.ª: accident topogràfic.—6.ª: membre de aucell.—7.ª: vocal.

GEROGLÍFICH.

CASSINO ARTESÀ DE MANRESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Xanigo's, Pepet del Tranvia, Ramón Llach, Un Jardiner, Un de Bianes, Pep. E. Magarrinya, Un Maquinista, y Rap-but.

—Lo que 'ns envia aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Noy Cabo, K. Misola, Amadeo, Espanta bóllts, A. Pallera, Dos Mussols, Eli, Enrich Petit, Pau Leonart, Un Xitxaretlo y P. R. M.:—Insertaréu alguna cosa de lo que 'ns remet.

Ciudadá P. Talladas: Moltá part de lo que 'ns remet se publicará.

P. P. T.: Lo sonet esta corrent.—E. Galls: Se 'ns deu haver extra viat, puig no la trobem: la de aquesta senmana esta bé.—Pere Galindayna: Es molt fluyet.—Santiago Canyadell: Va bastant bé.—L. C. Callicó: Los epigramas estan al pèl.—Marangy: L' hi advertim que *malahista* no esta bé: es *malchiria*. Per lo tant reformi la xarada.

E. R. M.: Los epigramas van bé: lo demés deixa alguna cosa que desijjar.—J. Staramea: No 'ns serveix més que un epigrama: lo que 'ns demana ho trasmeterém al editor, que no crech que hi tinga inconvenient.—Un enamorat: ¿Sab per qué no 's va admetre 'l seu?

Perque ja 'n teniam un altre: Vellaquí.—Antonet del Corral: Aprofitaréu dos epigramas —Bernat Xinxola: Los versos van bastant bé: pero *ordinariejan* un bon xich —Japet de P. Orga: Gracias per l' invitació; pero vivim tan ocupats, que no 'ns sigué possible assistir al acte.—F. Tiana: Va bé.—Lluís Orellut: Es incorrecte y una mica massa vaga.—Lluís Salvador: Lo treball de vosté es regular y miraréu de aprofitarlo.—E. Anglarill: Los versos no van: la rectificació no sabem á quin poble 's refereix.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 31 y 33.

LA PINYA DE GENERALS.

D. Práxedes no si pensi més: per aprofitar una pinya se la tira al foc, las esclofollas se badan, y 'ls pinyons surten per ells mateixos.